

Viața cotidiană a românilor în perioada interbelică

În 1930, anul în care s-a realizat singurul recensământ complet din perioada interbelică, populația României a fost de 18.052.896 persoane, cifră care reprezenta o creștere de circa 3,5 milioane față de populația estimată a anului 1920. În 1939, populația ajunsese la 19.933.802 persoane. Astfel, populația a crescut cu aproape patru milioane de persoane în perioada interbelică.

După 1918 viața românilor a devenit mult mai complexă și diferențiată, în funcție de mediul de locuire (urban sau rural), starea materială, mentalitate.

LUMEA RURALĂ

- Ierarhii sociale

- **Chiaburii** - cu proprietăți de peste 50 ha, care foloseau mâna de lucru plătită și aveau un mod de viață asemănător celui al intelectualității satelor.
- **Țăranii cu stare** - care dețineau 10-50 ha și care aveau un mod de viață tipic țărănesc, limitat, lucrând alături de angajații lor plătiți.
- **Micii gospodari** - posedând între 3 și 10 ha, și-au menținut independența și, de obicei, aveau suficiente animale de povară și unelte, dar rar erau capabili să angajeze mână de lucru plătită.
- **Gospodarii dependenți** - aveau între 1-3 ha, nu dispuneau de suficiente animale și unelte agricole și, într-o măsură mult mai mare decât micii gospodari, erau nevoiți să-și caute de lucru în afara agriculturii pentru a o scoate la capăt.

De-a lungul întregii perioade dintre cele două războaie mondiale, împotriva schimbării la sate au acționat forțe puternice. Cultura tradițională și-a păstrat dominația în sectoare importante ale vieții rurale, precum hrana, igiena și îngrijirea sănătății.

LUMEA URBANĂ

ORAȘUL a constituit mediul propice dezvoltării unei vieți civilizate, moderne. **Locuitorii din mediul urban**, potrivit recensământului din 1930, reprezentau **circa 20 % din totalul populației**. Semnificativ este faptul că din 172 de localități clasificate drept orașe, 20 dintre cele mai mari găzduiau mai mult de jumătate din populația urbană. Explicația constă în faptul că 53 % din întreprinderile comerciale, industriale și de transport se găseau în aceleași orașe. Majoritatea celorlalte orașe erau simple aglomerări urbane care serveau necesităților sociale și culturale și care erau centre administrative locale și piețe de desfacere pentru schimburi de bunuri agricole și meșteșugărești. Toate aceste elemente sugerează că urbanizarea nu făcuse încă decât progrese modeste. Însă, în anii '30 ritmul acesteia s-a intensificat. De asemenea, asistăm la o creștere constantă a populației urbane datorată, aproape în exclusivitate, imigrării din zonele rurale. Doar un număr de 2-3 % aparținea unei a treia sau a patra generații urbane. Bucureștiul reprezintă un exemplu izbitor: în 1930 numai 15 % dintre locuitori se născuseră în acest oraș; restul îl alcătuiau oameni născuți la țară sau în alte orașe. O parte a celor nou-veniți pare să fi fost atrasă de posibilitățile de angajare și de salariile mai bune oferite în industrie.